

Óli Jacobsen

olijacobsen@post.olivant.fo

Her húsaðust teir skipbrotnu menninir. Óli Jensen núverandi formaður í hagstýrinum er hyggur inn

Gomul mynd av bjargamonnum uttanfyri smáttuna. Myndin er úr »Úr bjargasøguni«

halvfylt med Tran. Dette var en glædelig Overraskelse og nu syntes vi, det gik helt godt. Fundet af Hulen betegnede jo ogsaa en forandring til det bedre i vor triste Tilværelse.

Máttu liva av fliðum

Vi opsatte Signalfag paa Øens mest sigtbare Steder. Næsten daglig saa vi Sejlere, og Fiskerbaadene laa saa tæt ved Øen, at jeg kunde se Mandskabet hale Fisk ind i Baaden. Vi gjorde os de største Anstrengelser for at henlede Opmærksomheden paa os. Vi vinkede og raabte og lavede os et Tudehorn af en flaske. Men ingen lagde mærke til os.

Af en knækket Flaske, et stykke Træ og en trevl Bomuldstøj lavede vi os en fortrinlig Tranlampe, og denne benyttede vi, men kun et Øjeblik hver Aften, for vi maatte jo spare, da vor Tranbeholdning som sagt ikke var stor. Vi brugte ogsaa Lampen, naar vi tændte op i Kabyssen. Vi huggede nemlig en del brænde i Spaaner, som vi saa lagde omkring og ovenover Lampen, til der gik ild i dem. Naturligvis passede vi nøje paa Tændstikkerne. I de 17 Dage blev der saaledes kun brugt 17 Tændstikker. Vi prøvede paa at tænde ild i Græsset, men dette tændede ikke, da det var for vaadt.

Den foran omtalte Hule, som vi var saa heldige at finde, er i to Afdelinger. I den ene fandtes en del Hø og Halm. Af dette og af det græs, vi selv tilvejebragte, lavede vi os Leje. Men det var jo koldt at ligge der, saa vi maatte skiftes til at ligge yderst og inderst. De, der laa i midten, havde det varmest. Da vi havde faaet en Presenning, som var drevet i Land, tørret, og benyttede denne som »Dyne« gik det helt godt.

En af de første dage, vi opholdt os paa øen lykkedes det at fange et Får, som vi dræbte og transportererede til Hulen. Kødet blev stegt i den

ilandddrevne Margarine, Blodet drak vi. Senere fangede vi endnu et Faar, hvis Blod vi ligeledes drak. Vi blev imidlertid efterhaanden saa udmattede, at vi ikke var i stand til at fange flere Faar. Alt blev spist af Faarene, som spises kunde. Ja, selv Stejlen i Hornene. Skindene brugte vi til Sko. I den senere Tid levede vi næsten kun af Albueskæl (fligur), som vi samlede sammen paa Strandens yderste Klipper. Ofte med fare for selv at blive skyllet bort af Brændingen. Det var et kummerligt Liv.

Da en af os en af Dagene var saa heldig at fange en Søfugl, var Glæden almindelig. Søfuglen blev spist med Ben og det hele.

En af os havde, da vi kom i Land, faaet sin Haand alvorlig kvæstet; han var meget daarlig. To havde store Frostskaar paa Benene og kunde næsten ikke gaa. Og Kaptajnen Anders Larsen, der er 62 Aar, og som paa Opturen havde faaet to Ribben knækket, laa for det meste inde i Hulen.

Med Tobakken var vi meget økonomiske, en Cigaret pr. Mand om Dagen – mere kunde det ikke blive. Dog det lavede svært op.

Saadan sneglede Dagene sig hen.

Bjargingin

Før jeg forlod »Casper«, var jeg nede i Kahytten. Jeg havde min Revolver i haanden og tænkte paa at tage den med mig i Land; jeg havde ogsaa 60 ladte Patroner. Men saa tænkte jeg: Hvad skal du i grunden bruge den til; og saa lagde jeg den igen i Skuffen. Dette kom jeg mange gange til at fortryde under Opholdet paa Lille Dimon, hvor revolveren jo kunde være kommen mig godt til nytte paa forskellig maade. Jeg kunde f. eks. have skudt en Fiskerbaad gennem Sejlet og saaledes henledt opmærksomheden paa os. Men Revolveren og alt det andet laa jo paa Havets Bund.

Vi havde tænkt paa – og var ogsaa i færd med at lave en Tømmerflaade, som en af os saa kunde ro ud til Fiskerbaadene, naar de viste sig igen, for paa anden maade havde vi opgivet haabet om Redning.

Saa var det sidste søndag Aften, medens vi sad derinde i hulen; jeg sad yderst. Det var lige i skumringen, saa hører jeg en Motorbaad lige nedenfor, og jeg raaber til ham, som sidder ved Kabyssen: »Tag hele Baalet og smid det ned for Bakken!«

Vi saa imidlertid Motorbaaden sejle bort, og mange af os opgav Haabet. Men da en Motorbaad efter c. 2½ Times forløb vendte tilbage med en Robaad paa slæb, da vidste vi, at nu slog Befrielsens time – og vi istemte et jublende hurra!

Da vi saa kom om bord i Motorbaaden, blev vi modtagne af venlige Mennesker, og noget af det første, vi hørte, var: »Nu er krigen snart forbi. Kejser Wilhelm er flygtet til Holland!«

»Ja, det var frygtelige Dage«, slutter styrmanden. »Vi glemmer dem aldrig. Saaledes sad jeg og to af mine Lidelsesfæller en hel Nat i Regn og Sne under et fremspringende Klippestykke. Vi havde været ovre i den første Hytte for at hente noget – og kunde ikke finde hjem igen!«

Ein varð eftir í Føroyum

Lagnan skuldi laga seg so, at enn er minni um hesa hending í Føroyum, tí ein av manningini, tann tá 21 ára gamli, Hjalmar Ingebrigtsen endaði í Vestmanna.

Hann greiddi frá í útvarpinum um hesa hending, sum í høvuðsheitin samsvarar við hesa frágreiðing.

Men tað áhugaverda er, at maðurin, sum varnaðist, at okkurt var áfatt í Lítlu Dímun, skraddarin Johannes Petersen, var adventistur, sum helt leygardagin heilagan.

Hjalmar Ingebrigtsen t.v. saman Theodor Samuelson á hvalaveiðu í Suðúrhavini

Tí var hann farin til útróðrar sunnudag!

Hjalmar greiddi eisini frá, at vælkoman á Tvøroyri var góð, tá ið teir kaldir, svangir, illa tuskaðir, rivnir og skræddir komu hagar.

Hjalmar fór ikki avstað aftur saman við hinari manningini. Fyrst fór hann at arbeiða kol í Suðuroy, men hetta var ikki nakað fyrri hann.

Eina ferð, hann lá á sjúkrahúsinum í Havn, kom hann at liggja saman við Alfred Hummeland úr Vestmanna. Hetta endaði við, at Hjalmar fór til Vestmanna at arbeiða uppá trol hjá. Her hittir hann vestmannagentuna Hansinu Nicolajsen (1902-1968), dóttir Koll-

fara Hanus, sum hann giftist við eftir trúloving í 10 ár. Tey finga sonin Edvard.

Hjalmar var eftir kríggið á stórhvalaveiðu í Suðúrhavini við Willem Barents, sum nógvir føroyingar vóru við. Hann doyði í 1981.

Komandi tvær Miðvikurnar verða um brøðurnar Poul og Rasmus Muller, sum vóru kolonistjórar í Grønlandi seinast í 1800 talinum